

Stanislava Spremo

NIKO NE OSTAJE OVDE

2026.

NIKO NE OSTAJE OVDE

Tog proleća, negde na samom početku dvadesetog veka, u velelepnoj kući porodice Vagner, pod visokim plafonima ukrašenim gipsanim anđelima i teškim lusterima od bečkog kristala, rodila se Lucija.

Kuća je mirisala na lavandu, skupocene stvari i strah. Grofica Zdenka, bleđa i okupana znojem, ležala je u postelji od belog lana, dok su oko nje tiho i užurbano klizile negovateljice u uštirkanim keceljama.

Najfinije tkanine sa čipkom potapane su u hladnu vodu, prislanjale na njeno čelo, dok su babice, čuvene austrijske žene sa rukama koje su donosile život i pamtile smrt, razmenjivale kratke poglede.

Napolju je Zagreb već mirisao na proleće.

Unutra - rodila se Lucija.

Kažu da je bila najlepša beba koju su ikad videli.

Nije plakala. Samo se jednom oglasila kratko, gotovo uvređeno, kao da je sam čin rođenja bio nepotrebna neprijatnost.

Potom je začutala i posmatrala potpuno bistrim, neobično plavim očima.

Ne kao novorođenče, već kao neko ko je već sve znao.

To je uznemirilo poslugu.

Tihe, uvek pribrane žene počele su da ispuštaju poslužavnike, sudaraju se u prolazu, prekrštaju ruke kad misle da ih niko ne vidi.

Grof Vagner, čovek od autoriteta, koji je umeo da učutka salon samo jednim pogledom, to je primetio, što ga je nerviralo.

Šta to nije bilo u redu?

Beba je bila savršena.

Možda upravo to.

Vest o rođenju naslednice jedne od najuticajnijih zagrebačkih porodica proširila se brže od trača i bila je važnija od politike.

Podrazumevalo se da će svaka imućna porodica Evrope poželeti da bude viđena na svečanom prijemu kod Vagnerovih.

Darovi su stizali iz Beča, Pariza, Milana.

Svila iz Kine.

Porcelan iz Francuske.

Muzičke kutije iz Praga.

Zlatne zvečke, minijature haljinice,
biseri koji su čekali
da jednog dana dodirnu njen vrat... Sve
je moralo biti savršeno.

Te večeri, Zagreb je disao samo za
jednu kuću.

Dame su dolazile u haljinama
spuštenih strukova, sa golim ramenima i
predugim niskama bisera koje su klizile
niz njihova leđa.

Krzneni ogrtači pažljivo su sklanjani
sa njihovih ramena, a male torbice čuvale
su tek dovoljno prostora za muštiklu od
žada, slonovače i nekoliko opasnih tajni.

Muškarci su mirisali na duvan,
konjak i ambiciju.

Razgovaralo se o berzi, politici i
ratu koji je ostavio ožiljke, ali ne i pouku.

Srebro je blistalo.
Kristal je zvonio. Šampanjac se
prelivao.

Onda je došlo vreme da beba bude
izneta.

Salon je utihnuo.

U naručju negovateljice u belo
čipki koja je izgledala kao da je satkana
od oblaka, ležala je Lucija.

Mala.

Mirna.

Zastrašujuće prisutna.

Gosti su prilazili sa uobičajenim
osmesima i besmislenim tepanjem koje
odrasli koriste kad ne znaju šta da kažu
životu koji je tek počeo.